

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

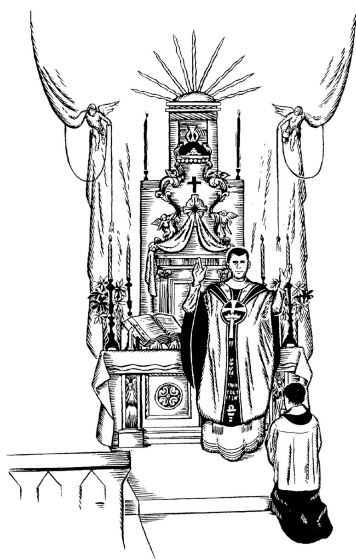
Číslo 4/2015

Květen 2015

Bože, učíš mě vnímavějším a pokornějším

Slavnost Eucharistie podle moderních liturgických komentářů začíná momentem, kdy se z křesťanských jednotlivců, kteří jdou z domu do chrámu, stává společenství. Nesjíždí se jako cizí, ale jako společenství sjednocené v lásce.

Svatý Augustin o začátku své bohoslužby v biskupském chrámu v Hippo píše: "Spěchali k místu, kde seděl. Chtěl jsem právě vstoupit do chrámu. Oznámili jsme to lidu. Kostel byl přeplněný a věřící reagovali radostnými aklamacemi: ‚Bohu díky, Bohu chvála...‘ šumělo to jak na stadionu. Pozdravil jsem lid a opět zněla zvolání, tentokrát ještě hlasitěji, a pak nastalo ticho a začali jsme slavit liturgii. "Bylo to cosi dynamického, živého. Proto bohoslužby v rané Církvi znamenaly cosi velkolepého. Byly plné zápalu, ohně Ducha Svatého. Dnes se setkáváme zamyšlení, upachtění a možná i přicházíme pozdě. A proto se často ptáme kněží, odkdy máme platnou mši svatou. Ale prvotní Církev měla také své těžkosti, tak jak to píše Pavel v roce 55 církvím v Korintu.

Srdce jsou ta stejná

Sv. Pavel píše: *"Jak se tedy scházíte, to už není večere, jak ji ustanovil Pán. Každý si totiž už napřed bere, co přinesl k jídlu, takže pak jeden má hlad, druhý je podnapilý, Což nemáte dost domů, kde byste se mohli najíst a napít? Či nemáte žádnou úctu k Boží církvi, že zahanbujete ty, kdo nic nemají? Co vám na to mám říci? Pochválit vás? V tomhle vás chválit nemohu. Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen..."* (1 Kor 11, 20-23).

Lidé se velmi neliší. Srdce jsou tatáž. A proto, i přes rozdílnosti vnitřních postojů, všichni jsme navzájem bratři a sestry. Do chrámu chodíme ne proto, že jsme dobří, ale proto, abychom se stávali dobrými. Úvodní obřady mše svaté nám pomáhají zklidnit se, zorientovat a utvořit společenství bratří a sester, připravené poslouchat Boží slovo a slavit Eucharistii. Všichni potřebujeme Boží milosrdenství a lásku. Potřebujeme být Boží rodinou. Prostě jsme na sobě závislí, nemůžeme se ignorovat, jsme spojeni jedním duchem a tvoříme jedno tělo. Čili bratrství se nevyznačuje tím, že se zde shromáždilo dokonalé společenství. Ten, který je shromažďuje - Ježíš Kristus -, je dokonalý. V každém z nás žije i Kain, máme v sobě kus sobectví.

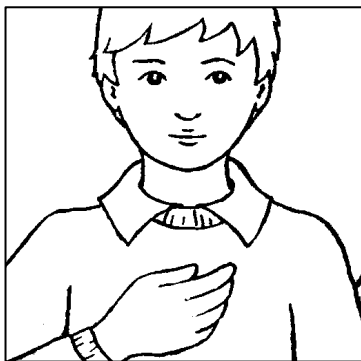
Úvodní zpěv a políbení oltáře

Po úvodním zpěvu kněz přichází k oltáři a líbá ho. Takto uctívá Krista. V římské liturgii po příchodu papeže k oltáři v rámci slavnostní bohoslužby do 7. století následovaly mnohé pozdravy, které korespondovaly s antickými zvyky. Mezi ně patří i polibek. V antice bylo samozřejmostí uctít chrám tím, že se v něm políbil práh dveří nebo obraz božstva, nebo si přátelé políbili ruce a naznačili pozdrav. Podobně se v antice líbal i oltář, i rodinný stůl. Dnes si na stůl sedáme, vykládáme nohy, nebo do něj boucháme. Kdysi byl posvátným. V rámci liturgie se líbaly předměty, které představovaly Krista, a to evangeliář a oltář. Od 12. století se políbil i kříž na oltáři. Liturgické komentáře z 19. století si nejsou zcela jisté významem polibku a proto mu samy dávají význam.

Kněz políbí oltář. Polibek je vždy znamením úcty. Kněz polibkem uctívá Krista. Ale známe i falešné polibky, jidášské, ze zvyku, nebo jen takové bez smyslu a hloubky. Kdysi se oltář líbal desetkrát, dnes jen dvakrát - na začátku a na konci mše. Sv. Ambrož považuje oltář za formu Kristova "těla". Čili v prvotní Církvi znamenal polibek úctu stolu, na kterém se konala svatá tajemství, a úctu ke Kristu. Ve středověku tento symbol dostal opačný význam. Inocenc III. píše, že kněz se polibkem oltáře sjednocuje s Církví. Vytváří

společensví. Protože ve středověku byly v každém oltáři uchovány i ostatky svatých, políbení oltáře znamenalo projev úcty ke svatým, společensví s Církví bojující na zemi, trpící v očistci a vítěznou v nebi. Dnes je uctění oltáře knězem svědectvím lásky ke Kristu, k tajemstvím, která se konají na oltáři.

Přežehnání

Přežehnání otevírá bohoslužby, utužuje jednotu společensví a uvádí do slavení liturgického období. Kdysi dávno v prvotní Církví se až do 6. století vždy zpíval úvodní žalm a za každou strofou lid zpíval: Sláva Otcí i Synu i Duchu Svatému. A tak se celý chrám sjednocoval a chválil Boha. Od 8. století se za žalmem zpívala antifona s dlouhou melodií. Postupně se zkrátila, takže z ní zůstal úvodní introit. Například na Vánoce o půlnoci: "Radujte se, všichni v Pánu, vždyť přišel náš Spasitel. Dnes k nám z nebe sestoupil pravý pokoj" nebo ve dne: "Chlapeček se nám narodil, syn je nám dán. Na jeho bedrech spočívá vláda." Introit vyjadřuje bohatství a myšlenku slavení mše svaté. Tento introit měl pozvednout věřící a zvýraznit vstup k oltáři. Úvodní zpěv nás uvádí. Kněz, který slouží mši sv., neslouží ve svém jménu, ale in persona Christi. Z moci Boží. Zároveň však i jménem shromážděného společensví. Tato modlitba má být modlitbou společensví, a proto celé společensví to vyjadřuje zpěvem i gesty i základními činnostmi. Úkolem kněze je povzbuzovat společensví a hroutit bariéry nešťastného my avy. Dnešní lidé i kněží velmi touží, abychom už nebyli funkcionáři, ale bratři a sestry sjednocení kolem Krista. Chtěl bych, aby se změnila atmosféra v našich chrámech, aby se stalo něco podobného, jak to popisuje sv. Augustin. Aby namísto zachmuřených a unuděných tváří nastoupila radost. Aby to lidi přitahovalo na mši svatou, abychom se tady spolu modlili a vzájemně nesli břemena jeden druhému, a tak naplnili Kristův zákon. Abychom si tu myli nohy tak jako Kristus při Poslední večeři, vysluhovali si vzájemně službu. A proto je potřeba, abychom se naučili žít prakticky mši svatou. Abychom poznali Krista, a to Krista ukřižovaného.

Kříž a pozdrav

Kříž je jeden z hlavních symbolů křesťanství. Znamenání se křížem je starobylé znamení, je to modlitba. Když se někdy zpovídáme z toho, že se nemáme čas modlit, udělejme na sobě alespoň kříž, symbol, že chceme mít vztah s Nejsvětější Trojicí. Kříž totiž

vyjadřuje symboliku víry, modlitby a poklony. Čelo symbolizuje sídlo rozumu, hrud' symbol srdce a mysli a ramena nás zvou, abychom se nasadili v práci pro Boží království. Je to způsob jednoduchého, ale plnohodnotného symbolu ukřižovaného Krista. Tímto znamením kříže jsme byli poznamenáni už při křtu. Máme ho vtlačen v srdci. Někteří liturgisté se domnívají, že znamení kříže souvisí s posledním písmenem hebrejské abecedy - tau. Ve stojící poloze představuje znamení kříže, kterým byl křtěnec poznamenán při křtu. Symbol kříže je znamením křtu, bránou k oltáři a zároveň symbolizuje i přechod přes Rudé moře. Takže když se ptáme, kdy začíná mše svatá, začíná pozdravem slušných lidí, ale především Nejsvětější Trojici, příchodem Boha do společenství křesťanů. Patříme Kristu. Jsme s ním hluboce spojeni a úvodním křížem to dostatečně dáváme na vědomí.

Během mše sv. nejčastěji slyšíme pozdrav Pán s vámi. Historie tohoto pozdravu má biblické kořeny. V Knize Rút takto Boaz pozdravil své ženy: "Pán budiž s vámi!" A oni mu odpověděli: "Požehnej tě Hospodin!" (Rút 2, 4 - 5). Kniha Soudců: Anděl Páně se mu zjevil a promluvil ke Gedeonovi: "Pán s tebou, udatný hrdino!" (Sd 6, 12). Tento pozdrav symbolizuje žádost lidu osvobodit se z nouze. A prorok Azariáš rozšiřuje a doplňuje: "Pán je s vámi, pokud jste vy s ním." A poslední pozdrav patří Panně Marii (srov. Lk 1, 28). Z času na čas je však třeba přehodnotit, zda je Pán opravdu s námi. A kněz nás ujišťuje, ano, je s námi, pokud jsme na to připraveni.

Tato slova jsou klíčem k porozumění toho, co se bude dít při Eucharistii. "Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa" (Mt 28, 20). Nemáme se čeho bát, protože při každé mši svaté jsme povzbuzeni, že Pán je s námi, s obyčejnými prostými hříšníky, kteří i navzdory svým slabostem nesou Krista přes celé věky. Lev N. Tolstoj pěkně napsal: "Člověk - lid je bohonositelem."

Celé věky si prostý lid předával víru. Vytvářel Církev, v níž se Kristus znovu a znovu obětuje za spásu světa. Kristus potřebuje naše společenství, a proto říká, že je s námi. Je to sice tajemství, ale Bůh je s námi. Mohli bychom ještě lépe přeložit: "Pán je blízko." Nebo ještě krásněji: "Což sami o sobě nevíte, že Ježíš Kristus je ve vás?" On je tak blízko, že musíme říci s Marií Magdalénou: "Pán je to." Známe i jiné formy uvítání: "Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boha Otce a společenství Ducha Svatého ať je s námi všemi", ale i "Milost a pokoj od Boha Otce našeho i od Pána Ježíše Krista". A biskup používá nádherný pozdrav: "Pokoj s vámi." Je to velikonoční pozdrav našeho Pána. Tak pozdravil své apoštoly po zmrtvýchstání. Je třeba si to uvědomit ne vnější formu, ale především obsah. Že se tu scházíme ve jménu Pána. Jako Boží děti, lid, který se obrací na svého Vykupitele.

Úkon kajícnosti

Původně měl úkon kajícnosti několik forem, například pokropení vodou nebo vyznání: "Vyznávám všemohoucímu Bohu..." Ale zcela základní smysl měl v žalmu: "Vrhnu se na tvář před tvým svatým chrámem" (Ž 138, 2). Přicházíme jako kajícíci, abychom uznali svou hříšnost. Po vyzvání celebrujícího

kněze se ztišíme a rozpomeneme na to, co jsme v uplynulých dnech prožili. Zamýšlíme se a zároveň vyznáváme, co z nás udělala lidská zloba, jak jsme uráželi své společenství nebo blízké, zanedbali dobro slovy, skutky, ve svých myšlenkách: "O čem to přemýšlíte ve svých srdcích?" (Lk 5, 22); slovy: "Kdo nechýbje slovem, je dokonalý muž" (Jak 3, 2) a skutky "Každému odplatí podle jeho skutků" (Mt 16, 27). To, co bylo na pracovišti, jaké byly naše řeči, vtipy, doteky. Komu patřilo naše srdce? Z hloubi srdce třeba říci a vyznávat v duchu a v pravdě: Confiteor. Ano, všichni jsme vinni, nikdo nemůže říci o sobě, že je bez viny. A proto se raději ztišíme, uvažujme, zamysleme se. Text: "Vyznávám ..." je starý jako samotné slavení mše. Všichni vyznáváme své hříchy - kněží i lid. Uznáváme se navzájem za hříšníky. Tato slova nabývají nádech kajícnosti, ale i prosby. Můžeme je zpívat či recitovat "Kyrie. Pane, smiluj se". Prosíme Pannu Marii, i všechny svaté, aby byli při nás, když prosíme o odpuštění. Je to modlitba za odpuštění. A proto ji říkáme upřímně, s lítostí, bez povrchnosti. Jako ti, co cítí svou slabost a potřebují obmytí

a odpuštění. Je to jakoby volání k Bohu: "Bože, zbav mé srdce egoistického sebevědomí, udělej mě citlivějším a pokornějším, obejmi mě ve svém náručí jako marnotratného syna a dceru." Nejsme čistí a dokonalí, ale ti, kteří zakoušejí Boží milosrdenství a lásku. "Pane, smiluj se." Bijeme se do prsou. Je to starobylý úkon lékařského vyšetření. "Pane, smiluj se, uzdrav mou duši." A celé zástupy těch, co se sešli... bili se do prsou a vraceli se domů" (Lk 23, 48). V rámci úvodních obřadů mše slavíme smrt našeho Pána, ale stejně tak stojíme před ukřižovaným a vzkříšeným Kristem, který se za nás přimlouvá, abychom měli věčný život.

(podle KN)

Matka oděná sluncem nabízí světlo pro život a růst

Na známá slova z Apokalypsy: "Pak se na nebi ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě věnec z dvanácti hvězd" (Zj 12, 1) však odkazuje alespoň částečně snad každá socha či obraz Panny Marie v našich chrámech.

Slova a obrazy zobrazující Pannu Marii jako ženu oděnou sluncem s měsícem pod nohama a věncem dvanácti hvězd na hlavě symbolicky vyjadřují důstojnost Panny Marie a její aktivní účast na Božím plánu spásy. Současně symbolicky naznačují i důvody, pro které se na ni obracíme jako na svou ochránkyni a přimlůvkyni u jejího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, neboť jejím

nanebevzetím, které slavíme 15. srpna, ji Bůh povýšil na naši nebeskou Matku. Co vyjadřují tyto symboly a co se z nich můžeme dozvědět o Marii?

Žena oděná sluncem

Sochy Panny Marie mají obvyčně bílou nebo světle modrou barvu. Tento symbol barvy oděvu, kterým byla oděná "žena" z Apokalypsy - "žena oděná sluncem", vyjadřuje, že byla oděná Božím Duchem. Symbol zářivého oděvu vyjadřuje skutečnost, která se vztahuje na celý její život a vyjadřuje ji teologický výraz "milostiplná".

Podle duchovních otců milostí jsou všechny dary, které dostáváme od Boha. On vylévá svou milost na všechny, ale mimořádně na ty, které si vybral. Milost, a ještě více plnost milosti, je neslučitelná s hříchem. Je to jakoby jiný výraz pro označení toho nejvzácnějšího, co člověk má - čistého srdce.

Jeden z největších křesťanských mystiků Izák Syrský (7. století) říká, že čisté srdce se podobá fontáně, v níž se odráží Bůh. Takové srdce se těší ze schopnosti vidět Boha ve všem. V přírodě, v bližním, v různých akcích, ale zvláštním způsobem v srdci druhého člověka. Všechno toto zachycuje a symbolicky vyjadřuje zářící oděv. Oděná sluncem nemá na sobě žádný stín hříchu a takový oděv to i vylučuje.

Oděv chrání člověka před vlivem vnějšího prostředí a Oděná sluncem byla ochráněna od dědičného hříchu. Stoici používali řecký výraz *απάθεια* (apatheia), kterým se označoval duševní klid, necitlivost a jistá nezávislost na vášni. Oděv Panny zachycuje i tento rozměr nenávanosti a odstupu od všeho, co není Boží. Vyjadřuje však i něco, co v podstatné míře charakterizuje její celoživotní postoj. A to je nenávanost a odstup od plnění své vlastní vůle. Při zvěstování slovíčkem "fiat" řekla své "ano" Boží vůli, a tím si natrvalo oblékla oděv Božího slunce.

Jan Klimak (7. století), poustevník a autor pravidel řeholního života Žebřík do ráje, definuje apatheiu jako "nebe na zemi", "vzkříšení duše před vzkříšením těla". Jde o vnitřní sílu Ducha, sílu odrazit jakékoli zlo, jakmile se představí. Takový oděv si má obléci každý křesťan, který chce hlídat dary milosti, jež od Boha dostal.

Koruna z dvanácti hvězd

V apokalyptické vizi je další zvláštnost: nad hlavou ženy oděné sluncem je "koruna z dvanácti hvězd". Toto znamení představuje dvanáct izraelských kmenů a znamená, že Panna Maria je centrem Božího lidu, celého společenství svatých. Obraz koruny z dvanácti hvězd Bohorodičku, která by měla být ve středu každého společenství, ať už rodinného, církevního nebo pracovního.

Nikdy nezapomenu na pocit, který jsem měl, když jsem se vrátil do rodného domu poté, co nám zemřela máma. Všechno bylo stejné, nezměněné, ale zároveň úplně jiné. Zdi už nedýchaly tím duchem, který tam byl, když tam byla ona. Stůl, židle, dveře, ba dokonce ani podlaha už nedýchaly rytmem jejího pohybu a v domě najednou zavládl studený smutek. Takto vypadá společenství, které nemá matku. Věci jsou možná stejné, ba mohou provádět tutéž službu, ale jsou už jen studené a bezduché předměty v prostorách, ve kterých není tepla domova.

Každé fungující společenství podvědomě vyhledává někoho, kdo by byl schopen usměrňovat a obrušovat hrany jednotlivých členů. To byl důvod, proč duchovní komunity vyhledávaly osobnosti, které žádaly o radu nebo je zvaly do svého středu. Hledaly u nich dar rozlišování a poznávání srdcem. Ideálem však vždy bylo mít takovou duchovní bytost ve svém středu - a to se děje prostřednictvím Panny Marie.

Společenství, ať už rodinné, nebo duchovní, ve kterém nechybí mariánská úcta, je vedeno její moudrostí a citlivým duchem. Společenství, v jehož středu je taková autorita, má mnoho výhod. Ona v něm totiž zastává tři úkoly.

První z nich je duchovní. Tak jako duchovní otcové vedli jim svěřené osoby, podobně to dělaly i duchovní matky. Matka má něco jako intuitivní poznání. Často poznává srdcem a mnoho věcí vycítí, aniž by jí o tom někdo podával hmatatelné důkazy. Věci, potíže, dokonce i možné konflikty zachytí mnohem dříve, než vypuknou, a umí jim jemně předejít nebo je s úsměvem zahladit.

Matka uprostřed společenství i přes vysokou dávku jemné tolerance však dokáže hlídat to podstatné, co dělá rodinu rodinou nebo společenství

společenstvím. Matka je pozorná strážkyně darů a charismat nejen jednotlivých dětí, ale i celého společenství. A toto je druhá role, kterou v něm plní.

A konečně Matka vždycky dobře poradí i v běžných, obyčejných, téměř praktických věcech. Vždyť nikdo nemá takové spektrum úkolů jako ona - úkolů, kterými má pomoci nebo které má sama zařídit. Panna Maria je proto ve společenství i Matkou dobré rady, jak ji vyzýváme v Loretánských litaních.

Matce rodiny nic neleží na srdci více než růst jejích dětí. Nejen fyzický, ale i duševní a duchovní. Je to kritérium skutečné autority, která způsobuje růst. Slovo autorita - které pochází z latinského *augere*, což znamená i způsobovat růst - nejlépe vyjadřuje, kdo je matka: ta, která způsobuje růst. Vedle takové osoby se člověk cítí dobře. Nemusí se přetvařovat, protože ví, že mateřská autorita mu pomůže růst, ať by se nacházel na jakémkoli stupni.

Mateřská autorita se bedlivě snaží zvelebovat citlivost svědomí svých dětí, aby se pak mohla vzdálit a z ústraní sledovat jejich růst. Zasáhne jen v případech, kdy se dítě zmocní zavádějící egoismus vlastní vůle, který načas umlčí hlas jeho svědomí. Správná péče matky nikdy nevede k duchovní infantilitě a závislosti. Je ráda, když se dítě osamostatní a kráčí správným směrem. Zasahuje, jen když musí, když jde o nebezpečný směr pohybu jejích dětí.

Pod nohama měsíc

Žena z Apokalypsy má pod svýma nohama měsíc - symbol smrti. Při pohledu na tento biblický obraz nám zaznívají v uších záhadná slova, která zazněla v dějinách spásy po hříchu prarodičů. Šlo o proroctví, které se naplnilo o několik tisíciletí později a které se neustále vztahuje na boj dobra se zlem a na tajemné poslání Marie v tomto boji: "Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a sítě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu." (Gn 3, 15).

Jistý italský exorcista jednou mluvil o svých duchovních zkušenostech v této oblasti. Překvapil ho fakt, že posedlá osoba se rouhá Bohu, Ježíši Kristu

a mnohým svatým. Ale nikdy nezažil, aby z úst posedlé osoby vyšla rouhavá slova na adresu Panny Marie.

Panna Maria měla a má v dějinách Církve, která neustále zápasí s mocnostmi zla, nesmírně důležité místo. To ona rozdrtí hlavu hadovi a v životě každého z nás zvítězí nad temnotami hříchu.

Zkusme se i my odít sluncem jako Panna Maria, a tak chránit dary, které jsme obdrželi. Pozvat ji do středu svého života, svých rodin i společenství. Radit se s ní o všem, na čem nám záleží - vždyť je Matkou dobré rady, které záleží na růstu jejich dětí. Ale především ať ona vede k vítězství naše zápasy s nepřítelem naší duše.

(podle KN)

Gregoriánské mše svaté - za koho a proč se slaví

Od dob papeže Řehoře I. se za jednoho zesnulého slaví třicet mší svatých. Eucharistická oběť, v níž se zjevuje nekonečná láska Boha k člověku, je nejučinnější modlitbou i za naše zemřelé, kteří potřebují očistění.

Vážená redakce,

pozůstali po smrti svých příbuzných chtějí nechat sloužit gregoriánské mše. Jaký to má význam, původ a jak se to v Církvi praktikuje? Děkuji.

Emo

Milá Emo,

ptáte se na význam a praxi slavení gregoriánských mší svatých. Katechismus katolické církve říká, že i ti, co zemřeli v Boží milosti a přátelství s Bohem, potřebují očistění, aby dosáhli svatost potřebnou pro vstup do nebeské radosti. Církev tento stav nazývá očištěm. Na vysvobození z očiště Církev doporučuje modlitby: "Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí"; "Ať odpočívají v pokoji"; nebo pobožnost křížové cesty či růženec. Jinými

prostředky na pomoc zemřelým v očistci jsou almužna, půst a skutky milosrdenství. Zvláštní pomoci pro zesnulé v očistci jsou odpustky. Církev mocí, kterou dostala od Krista, uděluje odpustky, které věřící může za stanovených podmínek získat pro jednoho nebo více zesnulých. Největším darem a pomocí těm, co jsou v očistci je, pokud pozůstali za ně prosí při eucharistickém slavení a přistoupí ke svatému přijímání. Význam a síla Eucharistie nespočívá totiž v nás, v našich soukromých modlitbách, kterými se obracíme na Boha, ale sám Ježíš Kristus přednáší naše prosby Otci, abychom dosáhli milosti potřebné k naší spáse, ke spáse jiných a také milosrdenství pro ty, co trpí v očistci. Proto v Církvi existuje dávná praxe konat eucharistickou bohoslužbu na úmysl za jednoho nebo více zesnulých.

O mnichovi Justovi

Pojmenování gregoriánské mše se spojuje se sv. Řehořem I. Velikým (540 - 604), papežem a učitelem Církve. Dříve než se stal papežem, byl opatem benediktinského kláštera v Římě. Ve své čtvrté knize Dialogů píše o mnichovi jménem Justus, po jehož smrti našli tři zlaté mince. To se však přičilo řeholním pravidlům a slibu chudoby, které předpokládalo společné užívání všech dober. Řehoř chtěl pomoci zemřelému mnichovi očistit se po smrti od tohoto hříchu a přikázal slavit za něj mše svaté. Zesnulý mnich se zjevil svému pokrevnímu bratrovi, který žil ve stejném klášteře, a oznámil mu, že je již osvobozen od očistcových trestů a od toho dne přijat do nebeského společenství. A když to bratr zesnulého oznámil, Řehoř si uvědomil, že se to stalo po třiceti odsloužených mších svatých. Od té doby trvá přesvědčení, že po třiceti mších, odsloužených za sebou, Bůh ve svém nekonečném milosrdenství vysvobozuje z očistce toho, za kterého se modlilo, a přivádí ho do nebe. Vlivem autority papeže Řehoře se zvyk sloužit třicet mší svatých za zemřelou osobu zdomácněl v Církvi kolem 8. století.

Mše svatá - největší dar

Tridentský koncil (1545 - 1563) prohlásil, že Církev je přesvědčena o nekonečné hodnotě mše svaté, která vyplývá ze zásluh Ježíše Krista, a mši svatou pokládá za nejučinnější způsob modlitby za osoby, které potřebují po smrti očištění. Schválení praxe gregoriánských mší nastalo až v 19. století. Svatý stolec v dokumentu ze dne 15. března 1884 uznává, že gregoriánské mše jsou nábožnou praxí věřících, která se opírá o jejich přesvědčení a víru. Slavením mše svaté se přimlouváme za zemřelou osobu u Boha, abychom jí vyprosili osvobození od trestů za hříchy a věčnou spásu. Každá mše svatá,

kteřá se slaví s úmyslem za zesnulého, má tento význam, čili i gregoriánské mše. Požadavek třiceti mší svatých slavených den za dnem bez přerušeni nelze však chápat magicky, ale jako vzrůst lásky a touhy po pomoci bližnímu a naděje na jeho brzké vysvobození. Spása člověka závisí jedině na Bohu a on ji chce dát každému, kdo nese v sobě překážku.

Pravidla ke slavení

Jelikož praxe sloužení gregoriánských mší svatých byla a je stále živá a v disciplíně jejího provádění vznikly rozdílné výklady, Církev na nařizení Pavla VI. vydala dokument *Declaratio de Continuity celebrationis Missarum tricenarii Gregorian*, který předkládá závazná pravidla na slavení gregoriánských mší svatých. Podle potvrzených pravidel může být třicetidenní slavení mší svatých jen za jednoho a téhož zesnulého přerušeno pouze z vážného důvodu, jakým je nemoc, mimořádná pastorační událost spojená se slavením mše (církevní sňatek, pohřeb) a Velikonoční triduum. Zůstává však povinnost doplnit co nejdříve plný počet. Při tomto závazku se kněží mohou také střídat a provést jej na různých místech. Dokument vyzývá ordináře a řeholní představené k bdělosti, aby nedocházelo ke zneužívání. Od dob papeže Řehoře I. Velikého vkládají věřící do zbožné praxe třiceti mší svatých za jednoho zesnulého velkou důvěru, neboť mše jsou nejpravdivějšími modlitbami za osoby, které potřebují očištění po smrti. Jan Pavel II. v encyklice *Ecclesia de Eucharistia* píše: "Církev přijala Eucharistii od Krista, svého Pána, ne jako jeden z cenných darů, ale jako dar par excellence" (č. 11). Lze vyčerpat všechnu tuto lásku jedním slavením Eucharistie? Copak si láska nežádá vždy nové důkazy? Zdá se, že tyto otázky potvrzují smysl gregoriánských mší svatých a zasluhují naši úctu a důvěru.

(podle KN)

Bohorodička - proč se slaví a jak se uctívá

Prvního ledna, osmý den po svátku Narození Páně, slavíme svátek Panny Marie Bohorodičky a svěřujeme pod její ochranu. Mariánský kult je součástí katolické víry a Bohorodičce patří zvláštní úcta.

Vážená redakce,

zajímalo by mě, proč se svátek Panny Marie Bohorodičky slaví právě na Nový rok, tedy v první den začínajícího kalendářního roku. Lze se zasvětit Panně Marii nebo se jí svěřujeme? Rozlišuje se mezi uctíváním Panny Marie a úctou ke svatým?

Daniela

Milá Danielo,

vaše první otázka se týká historie a významu svátku Panny Marie Bohorodičky. Tradice tohoto svátku prošla poměrně složitým procesem. Známe situace, kdy se nám na jeden termín nakupí tolik nabídek, plánů, povinností, že je těžko určit, čemu dát přednost. První leden je takovým termínem z mnoha hledisek. Ve starověkém Římě to byl tradičně den, kdy se římstí konzulové ujímali svých úřadů. Z tohoto důvodu v roce 46 před Kristem Julius Caesar přesunul slavení začátku kalendářního roku z 1. března na tento den. Přirozeně, pohanská kultura charakterizovaná hesly *Carpe diem* (užij si dnešek)

a *Panem et circenses* (chléb a hry) využila této příležitosti k radovánkám, pověřivým zvykům a hrubé výstřednosti. Šířící se křesťanství zaujalo k těmto zvyklostem odmítavý postoj. Církev vyzývala k mírnosti, liturgie měla kající ráz. Svatý Augustin v novoroční řeči napomínal věřící: "Oni rádi rozdávají novoroční dary, vy máte dávat almužny. Oni rádi zpívají samopašné písně, vy se máte nechat přitáhnout slovem Písma. Oni rádi spěchají do divadla, vy do kostela. Oni se rádi opíjejí, vy se máte postit." I v tomto případě však Církev nechtěla něco jen zakazovat, ale snažila se nabídnout kvalitnější, hlubší, hezčí alternativu. A tak stanovila na tento den - osmý od Narození Páně - slavnost Matky Boží. Později se od této tradice upustilo a do popředí se dostalo slavení Pánovy obřizky, jména Ježíš či vánočního oktávu. Liturgická reforma Druhého vatikánského koncilu se opět vrátila k starobylému římskému zvyku, který

stanoví: "Prvního ledna v oktávu Narození Páně je slavnost Panny Marie Bohorodičky, při níž se připomíná i Nejsvětější jméno Ježíš."

A jak je to s úctou k Panně Marii? Ve vaší otázce tkví touha ujasnit si pojmy. Je však třeba přijmout skutečnost, že naše mysl i řeč využívá analogii, což přináší určitý pojmový rozptyl - některé termíny používáme v úzkém, přesném smyslu, jiné v širším, někdy i nevlastním a přeneseném významu. Tak je to i s termínem "zasvětit se", který je rezervován pouze pro úplné odevzdání se Bohu. V jiných vztazích použijeme spíše termín "svěřit se" nebo "oddat se". Církev v direktoriu o lidové zbožnosti a liturgii připomíná, že zasvěcujeme se "Otcí skrze Krista v Duchu Svatém, s prosbou o přímluvu Panny Marie, které se zcela svěřujeme" (kap. 204). Svatý Ludvík Maria Grignion šířil zasvěcení Kristu rukama Panny Marie jako účinný prostředek věrně prožívat křestní závazky.

Na závěr v krátkosti odpovím na další otázku, zda je rozdíl mezi uctíváním Panny Marie a svatých. Úcta církve k Panně Marii patří, jak říká Katechismus katolické církve (KKC), k podstatě křesťanského kultu. Nepochybně má společného jmenovatele s obecnou úctou ke svatým, ale právem se jedná o zvláštní kult. KKC zároveň upozorňuje, že tento kult se podstatně liší od kultu adorace, který patří výlučně Nejsvětější Trojici.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Deset rad... jak se dobře hádat

(aby se hádka změnila na užitečnou konfrontaci)

Tento druh "desatera" nám představil jeden pár, který se zúčastnil naší duchovní obnovy. Nenabízíme vám ho proto, že přináší něco výjimečného, ale proto, aby se stal dobrou inspirací pro vytvoření dialogu a konfrontace. My ho používáme takto:

Nejdříve rozdáme pracovní schémata, následně poprosíme vždy jeden pár, aby přečetl jeden bod, a požádáme ho, aby ho v krátkosti okomentoval. Čili zda jej na základě svých vlastních zkušeností považuje za správný a proč.

Potom vyzveme i ostatní páry, aby v krátkosti komentovaly tento bod. Je důležité, aby se každému bodu věnoval přiměřený čas, ale zároveň je třeba dbát na to, aby se

nenatáhl celkový čas setkání.

1. Hádat se tak, aby středem pozornosti zůstal partner. Úvahy, argumenty, soudy nebo důvody se stávají méně důležité, než jsi "ty". Nikdy nemohou překrýt tebe a tvou osobu.

2. Poslouchat se znamená snažit se zachytit slova a pocity, které se skrývají za slovy. Vyvarovat se neustálého skákání do řeči. Nechat partnera, aby se vyjádřil.

3. Pochopit odkaz, který je komunikován správně a objektivním způsobem, aniž jsme ho považovali za kritiku nebo za projev nedostatečné lásky či respektu.

4. Identifikovat skutečný problém nebo jasně definovat, co je předmětem diskuse.

5. Neodvolávat se na minulost. Je zbytečné vytahovat to, co se událo předtím, než vznikl aktuální předmět hádky.

6. Dobře popřemýšlet před odpovědí. Nesmí se vyslovovat obvinění založené pouze na intuici, podezřenech, domněnkách či na tvrzeních jiných osob.

7. Prokázat dobrou vůli a vyslovit ochotu i touhu najít nějaké řešení. Diskutovat a snažit se společně najít řešení bez toho, abychom za každou cenu prosazovali své.

8. Společně a v klidu přehodnotit řešení a alternativy, které navrhl partner. Upřímně říct, jaké jsou jejich pozitivní a negativní stránky. Přijmout rozhodnutí společně neznamená vzdát se svého, ale hledat společné dobro pro všechny, i když to něco stojí.

9. Někdy je velmi užitečné obrátit se na třetí osobu nebo na přátele, nebo na poradce, abychom se společně poradili, zejména pokud si sami nevíme rady. Je však důležité, abychom šli oba společně, ne pouze jeden z partnerů.

10. Zapomenout a odpustit. Toto musí být charakteristika křesťanských manželů. "Zapomenout" na to, co se stalo, znamená rozhodnout se zavřít skutečnost do "manželského muzea" bez možnosti znovu ji použít v diskusích. Odpustit celým srdcem, protože byly a určitě budou situace, ve kterých se i my můžeme splést. Neodmítneme udělovat nebo přijímat odpuštění.

Pokud zůstane čas, mohlo by být užitečné zamyslet se nad následujícími slovy.

? Máte hranice, za které nikdy nepůjdete při diskusích nebo hádce?

Například: nikdy nezačnete nadávat a proklínat; zvláště ne před dětmi; nikdy "nepoužijete" ruce; nikdy na veřejnosti nebo z pozitivního hlediska nedovolíte, abyste s hněvem na partnera usínali (usmířit se ještě v ten den)...

? "Hádat se po jednom"..., jaké z toho plynou výhody?

Existují páry, které dokázaly zcela úspěšně dodržovat toto pravidlo.

Pokusme se vždy vypořádat, kdy partner "ztratil hlavu" a potřebuje ze sebe dostat všechnu zahořkllost. Druhý partner se snaží nenechat se zatáhnout do "výlevu" partnera.

Necháme ho vyprávět až úplně do konce. Pak bývá jednodušší vrátit se k určitým faktům a vysvětlit si je. Takový způsob "dohody" umožňuje, aby se jednou jeden a jednou druhý stal "vrbou", do které se uloží výlevy druhého partnera.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

4.

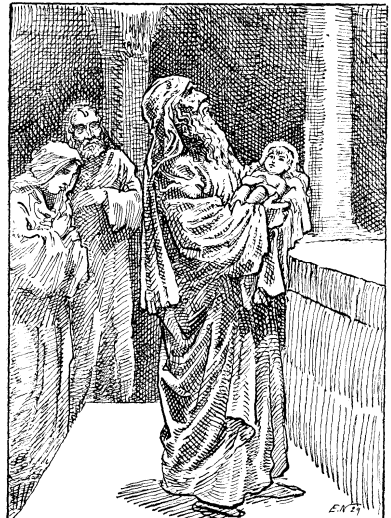
ODHALUJEME NÁSTRAHY STEREOTYPŮ

Učení víry

- Stařec Simeon poznal Ježíše, protože poslouchal Ducha Svatého.
- I nám může Duch Svatý pomoci naučit se poznávat lidi takové, jací opravdu jsou.

Podněty na poučení z každodenního života

- Při sledování filmu nebo televizního pořadu, ve kterém se vyskytují negativní stereotypy.
- Když se vás dítě zeptá na nějaký stereotyp, s kterým se pravidelně setkává.
- Poté, co jste vy, vaše dítě nebo někdo jiný z rodiny právě někoho posuzovali - nebo opakovali úsudek někoho jiného - na základě stereotypu automaticky zapadajícího do určité šablony.
- Při přípravě na rodinný výlet na místo s neznámými zvyky a kulturou.

Každý z nás žije v zajetí stereotypů. Zvykli jsme si lidi až příliš snadno zaškatulkovat a oceňovat podle jejich vzhledu, oděvu nebo etnického původu. Vezměme si například příběh **Josefa a Marie**, kteří přicházejí s maličkým Ježíšem do chrámu, aby dodrželi židovský zvyk. Obětování dvou hrdliček z nich v očích druhých automaticky dělá chudé a nedůležité lidi. Ale **Simeon**, vedený **Duchem Svatým**, vidí skryté věci a v Ježíši poznává

prislíbeného Mesiáše. Duch Svatý nás vyzývá, abychom se na každého dívali nezkalenýma, čistýma očima - očima víry - a díky tomu objevili, jak se Bůh o každého člověka stará a jak ho miluje. Když se dnes podíváš na svou dceru nebo syna, koho vidíš? Dokážeš je vychovávat a starat se o ně jako o lidi, kteří si zasluhují posvátnou úctu, protože takovými jsou i v Božích očích?

Začátek rozhovoru

Diskutujte o filmu nebo televizním programu, který jste všichni viděli a ve kterém se z hlavního hrdiny, který se zpočátku jevil jako zločinec, na konci příběhu vyklubal kladný hrdina. Společně objevujte, co vám to říká o hodnocení lidí na první pohled.

Jak pozorně naslouchat

O tom, co tvá dcerka nebo syn prožívají ve svém nitru, se hodně dozvíš, když budeš pozorně naslouchat, jaké vlastnosti hlavní postavy, o kterých jste dříve vyprávěli, zaujaly jejich vnímavost natolik, že ho zpočátku pokládali za zločince. A následně, které jeho vlastnosti, co se prodíraly na povrch ke konci příběhu, ho v jejich očích změnilo. Poslouchej pozorně, abys postřehl vlastnosti a hodnoty, kterými si tvé dítě vykresluje svého "hrdina". V které části příběhu se jeho dojem z hlavní postavy mění - a proč? Když budeš svou dceru nebo syna opravdu pozorně poslouchat, ve velké míře odhalíš postup, jak si tvoří úsudek.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Simeon potkává v jeruzalémském chrámu Svatou rodinu: Lk 2, 25 - 32.

Co na toto téma říká Církev

Biblický příběh o Simeonovi a o obětování dítěte Ježíše v chrámu je příkladem toho, jak nám Bůh pomáhá rozpoznat, co je v našich vztazích opravdu důležité. Bůh přislíbil Simeonovi, spravedlivému a nábožnému muži, že nezemře dříve, pokud neuvidí Mesiáše, kterého očekával. V té době mnoho lidí čekalo, že se Mesiáš - předpověděný zachránce židovského národa - narodí do královské rodiny nebo že bude pocházet z rodu velekněží.

Jednoho dne vchází do jeruzalémského chrámu obyčejně vypadající manželský pár s dítětem. Přicházejí obětovat svého syna Bohu a přinášejí

předepsaný pár hrdliček. Simeon byl již starý, zrak mu nesloužil, zřejmě neviděl zřetelně ani Marii ani Josefa, ani dítě Ježíše. Přece však ve zdánlivě obyčejném děťátku poznává Mesiáše. Vedený Duchem Svatým vidí očima víry i skryté věci a v dítěti poznává naplnění Božího příslibu.

Církev zdůrazňuje, jak důležité je poslouchat Ducha Svatého a uvědomovat si, jak jedná ve všech našich vztazích. Tentýž Duch, který vedl Marii, Josefa a Simeona, je s námi i dnes a pomáhá nám rozpoznat Boží přítomnost v našem vlastním životě. Pozorným posloucháním Ducha se naučíme upřímněji a pečlivěji přistupovat k jiným lidem i k sobě.

Krátká modlitba s dítětem

Duch Svatý má v našem životě vyhrazeno zvláštní místo jako náš průvodce a pomocník. Pozvěme ho nyní, aby nám každý den ukazoval cestu:

Duchu Svatý, děkuji ti za to,
že mě neustále provázíš.
Pomoz mi, abych tě vždy pozorně poslouchal
a dělal to, k čemu mě vedeš. Amen.

Akolyta

Slovo akolyta pochází z řeckého slova akolythos, které se dá přeložit jako "druh na cestě" nebo "ten, který následuje", v širším smyslu pak ten, "kdo slouží". Latinský výraz je acoluthus.

Před liturgickou reformou II. vatikánského koncilu byl akolyta nižší stupeň kněžského svěcení.

V současné době je akolyta sloužící laik, který pomáhá knězi podávat sv. přijímání při bohoslužbě nebo nosí eucharistii nemocným. První podmínkou je tedy pastorační nutnost. Ve farnosti, kde je kněz, kaplan, jáhni apod. - čili řádní "rozdavatelé" sv. přijímání - nemusí být potřeba, aby byl touto službou pověřen ještě laik. Pokud je tam kněz, který podává sám většinu množství přijímajících, pak je na jeho zvážení, zda nepožádá diecézního biskupa, aby dal toto pověření vybraným osobám.

A kdo může službu akolyty vykonávat? Služba akolyty byla dříve omezena pouze na svobodné muže, ale nyní je otevřena všem mužům. Je nutné pověření biskupem. Kandidát na akolytu má být dospělý, měl by mít ve farnosti dobré jméno, jeho život nesmí vzbuzovat pohoršení apod. Podmínkou je také absolvování teologicko-liturgické přípravy, nějakého kurzu či alespoň školení.

Od konce března letošního roku máme i v našich farnostech akolyty. Ve farnosti Dolní Loučky se jimi stali Petr a Pavel Jurákoví, ve farnosti Žďárec Ladislav Matoušek z Vratislávky. Od začátku roku absolvovali kurz pro spolupracovníky ve farnosti a poté byli biskupem pověřeni vykonávat službu akolyty.

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost Těla a Krve Páně nebo-li Božího Těla začala být slavena jednak jako projev úcty a oslavy památky ustanovení Eucharistie a jednak pro zdůraznění reálné přítomnosti Ježíše Krista (Božství i lidství) v Nejsvětější Svátosti.

Patří mezi pohyblivé svátky, to znamená, že v různé roky připadne na různé datum. Slaví se ve čtvrtek (případně může být přesunuta na neděli) v období po skončení liturgické velikonoční doby, po slavnosti Nejsvětější Trojice. Datum slavnosti je tedy odvozeno od data Velikonoc. Slavnost Těla a Krve Páně zavedl papež Urban IV. v roce 1264.

Zázrak, který dal podnět ke vzniku slavnosti Božího Těla, se stal v roce 1263 v Bolseně v Itálii. Tehdy se kněz Petr z Prahy vydal do Říma k Urbanu IV. v naději, že setkání mu pomůže rozehnat pochybnosti o přítomnosti Krista v Eucharistii. Cestou se stal svědkem toho, jak se při proměňování hostie zbrotila krví a potřísnila purifikatorium a korporál. Kněz poté navštívil papeže, který zrovna pobýval v Orvietu. Již rok poté ustanovil papež Urban IV. slavnost Božího Těla.

Po mši svaté bylo zvykem pořádat procesí s baldachýnem a zastavovat se při jednotlivých vyzdobených oltářích za zpěvu eucharistických písní (v katolickém kancionálu od čísla 700 výše). Družičky - bývaly oblečeny v bílém a házely plátky květin - nejčastěji růže a pivoňky před kněze, který pod baldachýnem nesl v monstranci Nejsvětější svátost. Květy posypaná cesta je jedním z výrazů úcty k Ježíši nesenému v průvodu.

I v našich farnostech se v minulosti průvod s Nejsvětější svátostí po vesnici konal. V letošním roce, po dlouhé době, dojde k obnově této tradice. Slavnost Těla a Krve Páně budeme slavit ve Žďárci ve čtvrtek 4. 6., v Dolních Loučkách a v Olší v neděli 7.6.. Začne slavnostní mši svatou – v Dolních Loučkách u kapličky sv. Jana Nepomuckého ve Střemchoví, v Olší v kostele, ve Žďárci „U sudu“. Poté bude následovat slavnostní průvod po vesnici, který se zastaví u každého ze čtyř připravených oltářů. Průvod bude zakončen ve farním kostele. Přivítáme pomoc při přípravě oltářů a také při nešení baldachýnu (4 muži) a korouhví (2 muži), prosíme o účast družiček s květy.

Pohled do historie

V pohledu do historie pokračujeme rokem 1948. Farářem ve farnosti Žďárec byl P. Josef Marek. Části textu, které se nepodařilo rozluštit, jsou nahrazeny ...

Léta Páně 1948

Zima byla velmi mírná, málo sněhu na jaře žádné povodně. Obilí dobře přezimovalo a ovocné stromy ukazují slibné květy.

V roce 1948 pořídil farář pro kostel a faru:
Od sester Nejsv. Svátosti z Český Budějovic

1 fialové antependium na kazatelnu	1.001 Kčs
1 skříň na matriky dřevo vlastní od práce (fy. Melichar)	2.000 Kčs
10 q centů vápna na zahradu	1.200 Kčs
1 kniha odpadů a přijatých občanka	101 Kčs
Chrámové ... plátno na oltářní plachty	1.067 Kčs

Konečně v březnu 1948 dodělala firma Ant. Zeithammer z Brna Husovic spodek umělý mramor na malý Mariánský oltář a farář zadal stavbu oltáře dle nákresu památkového úřadu v Brně fy. Bří Kotrbové v Brně Petrov. Památkový úřad dal potvrzení k vybrání peněz z vázaného vkladu, čeká se až dojde rozpočet obou firem.

Rozpočet firmy Zeithammer na vyzdění a zhotovení jádra mensy	1.240 Kčs
Za provedení 4,20 m ² umělého mramoru; broušeného m ² á 1.200 Kčs	5.040 Kčs
	6.280 Kčs

Farní zpravodaj

Rozpočet od fy. Bří. Kotrbové nedošel do července 1948. Farář 2x urgoval přes Památkový úřad.

30.5.1948 došlo bílé antependium malované na oltář a kazatelnu od Sester z Českých Budějovic stála obě 1.760 Kčs.

Před poutí oprava ryn na střeše kostela Puraš 300 Kčs.

29.6.1948 farář daroval kostelu ornát se sv. Petrem a Pavlem, na památku svého otce Martina Marka, který zhotovili sestry Nejsv. Svátosti z Českých Budějovic za 6.540 Kčs.

1.7.1948 Jirí Smetana Nové Město na Moravě 20 úsporných hořáků na svíce 656 Kčs.

22.8. v Lubném posvěcen nový zvon pro kapli, darovali jej občané Lubenští, kázal farář, přítomni P. F. Macek, P. Bálka z Kuř. Vsi.

3.9.1948 zemřel druhý prezident ČSR Dr Edvard Beneš, pohřben 10.9. v Sezimově Ústí arcib. Beranem.

1.10.1948 byla do Žďárce přifařena z farnosti dolnoloučské Tišnovská Nová Ves. Pořízeny pro Tiš. Novou Ves 2 matriky samostatné – křestní a úmrtní z brněnské tiskárny, obě za 851 Kčs, oddací je společná nová z 11.2.1947 za 780 Kčs, kde je již i Tiš. Nová Ves. 851 Kčs zaplatila Tiš. Nová Ves. 23.5.1948 posvěceny 3 kříže v Tišnovské Nové Vsi, kázal P. Leopold Šimka, farář dolnoloučský, ze Žďárce přišlo procesí s farářem.

Na opravu kostela obdržel farní úřad od ONV v Tišnově 1.000 Kčs; a po příspěvku patronátu zbylo ještě 30.000 Kčs dluhu. Farář s přisedou Konkurenčního výboru Františkem Štěpánkem vypůjčili bezúročně od farníků. S povolením lesního úřadu bylo v kostelním lese skáceno dřevo 42 m³. Kulatina prodána na pilu Šafránek Drahonín za 20.000 Kčs, zbývajících 10.000 Kčs uplatí se později.

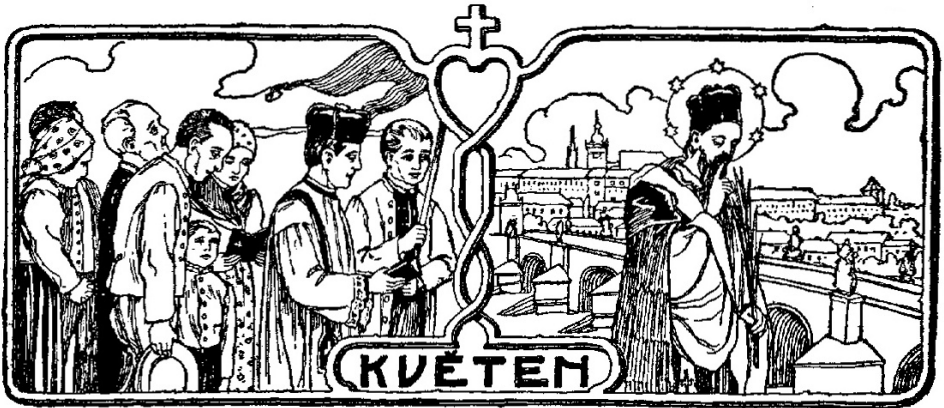
15.11.1948 došlo od sester Nejsv. Svátosti zelené antependium 1.360 Kčs
na oltář

závěs na kazatelnu 1.170 Kčs

26.11.1948 koupeny 2 pokladničky kovové od fy. Vend. 610 Kčs
Jablonné za

Rok 1948 celkem suchý obilí a brambor velmi málo, ovoce dosti.

Zpracoval: R. Mašek

Pranostiky:

1. května: sv. Filipa a Jakuba, apoštolů, nyní 3.5.

Filipa Jakuba mráz - to obilí plný klas.

Filipa Jakuba dešť - to zlá zvěst.

3. května: Nalezení sv. Kříže

Svatý Kříž - ovčí stříž.

4. května: sv. Floriána, mučedníka v Rakousku (+ 304)

Déšť svatého Floriána je ohňová rána.

Na svatého Floriána zasej fazulku.

10. května: sv. Izidora, rolníka ve Španělsku, patrona rolníků (+ 12. století)

Sv. Izidore, jaro nastupuje, sedlák tvé pomoci potřebuje.

11. května: sv. Mamerta, arcibiskupa ve Francii (+ 477)

O svatém Mamertu zima už šla k čertu.

12. května: sv. Pankráce, římského mučedníka ze 4. století

13. května: sv. Serváce, biskupa v Belgii (+ 384)

14. května: sv. Bonifáce, mučedníka v Římě (+ 307)

Před Servácem není léta, po Serváci s mrazy veta.

Pankrác, Servác, Bonifác jsou ledoví muži, Žofie je jejich kuchařka.

Svatí Servác, Pankrác a Bonifác, ledoví bratři, přinesou chladna jak se patří.

15. května: sv. Žofie, panny a mučednice římské z prvních století

Žofie vína upije.

Svatá Žofie políčka často zalije.

16. května: sv. Jana Nepomuckého, českého kněze a mučedníka (+ 1393)

Na svatého Marka schová se v žitě vranka, na svatého Jana schová se v žitě vrána.

25. května: sv. Urbana I., papeže a mučedníka (+ 230)

Urban krásný, vyjasněný - hojným vínem nás odmění.

Na Urbanův den, pospěšme síti len.

Havlovo žito, Urbanův oves, co z toho bude, potom mi pověz.

Neděle svatodušní - Hod Boží svatodušní:

O svatém Duše chod' ještě v kožiše, po svatém Duchu nezbavuj se kožichu.

Na svatý Duch do vody buch, na Boží Tělo, do vody smělo.

Měsíc květen všeobecně:

Březen - za kamna vlezem, duben - ještě tam budem, máj - vyženeme kozy v háj.

Studený máj - v stodole ráj.

V máji aby ani pastýřova hůl neoschla.

Májová vlažička - naroste travička; májový deštíček - poroste chlebiček.

Když máj vláhy nedá, červen se předá.

Když kvete bez ať kvete i víno.

Může-li se na začátku května schovat vrána v žitě, lze očekávat dobrou žeň.

Prší-li na začátku května, bývá víno v nebezpečí.

Máj má být chladný, ale ne studený.

Suchý květen, suchý rok.

PRO DĚTI

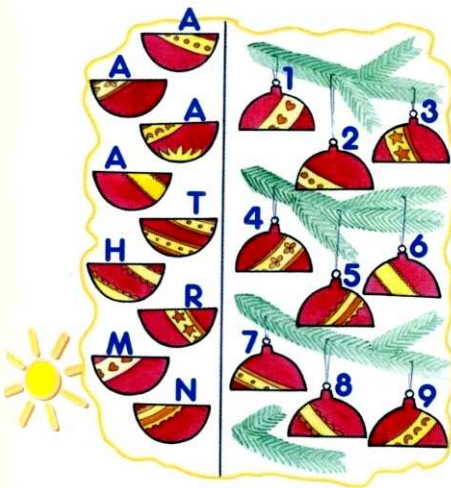
BRÁNA DNE

Tak můžeme nazvat rozhovor s Otcem, kterým je modlitba Otče náš. Každý měsíc vyřeš úkoly z této dvoustránky a přines výsledky do konce měsíce na faru. Správní luštitelé budou před Vánocemi zařazeni do vánočního losování o tablet a další ceny!

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ

Boží království je královstvím lásky. Když v modlitbě vyslovujeme tato slova, prosíme Boha, aby jeho láska pronikla do srdcí všech lidí. Prosíme, aby království lásky kralovalo v nás a všude ve světě.

Úkol na měsíc: Pán Ježíš často mluvil o Božím království. Aby ho co nejlépe přiblížil svým posluchačům, mluvil v podobenstvích. Nakresli nám alespoň jedno z nich.

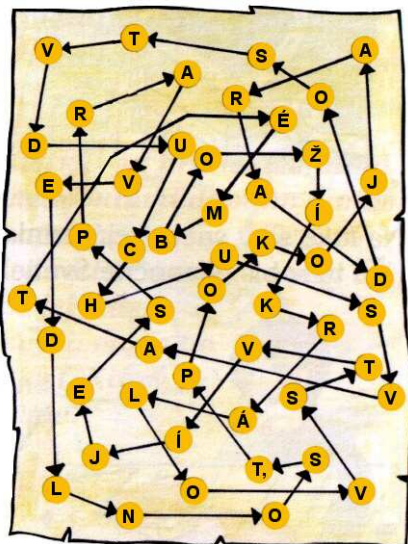

Pán Ježíš nám svým příchodem, smrtí a zmrtychvstáním přiblížil Boží království. Proto když chceme být blízko Pána Ježíše, když toužíme po jeho přítomnosti, toužíme i po Božím království. Možná právě na Vánoce tuto touhu pocítíme silněji.

*Pokud doplníš vánoční ozdoby a podle čísel seřadíš příslušná písmena, dozvíš se, jak se aramejsky řekne: **Přijď, Pane Ježíši.***

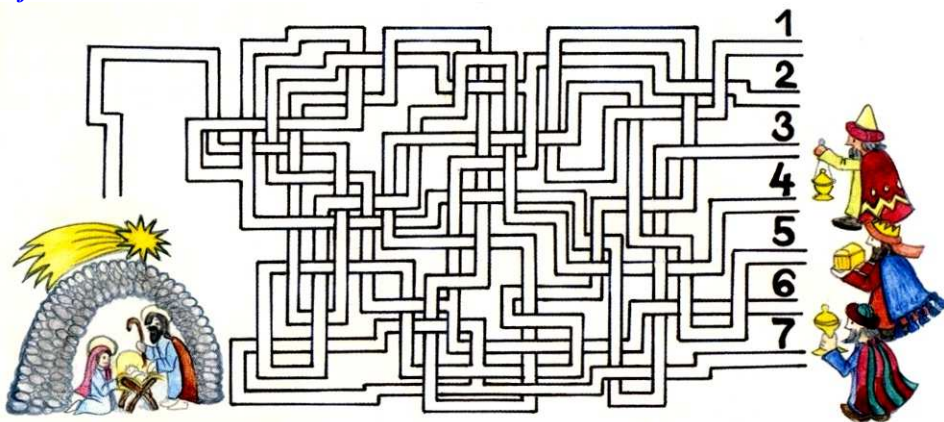
Boží království je království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoje.

Pokud začneš svoji cestu u některého písmena a budeš pokračovat ve směru šipek, po projití celé trasy určitě vyluštíš naši tajenku. Tehdy se dozvíš, co říká o Božím království apoštol Pavel v listě Římanům.

O dosažení Božího království se máme snažit denně - proto také v modlitbě prosíme našeho nebeského Otce, abychom už tady na zemi vytvářeli jeho království a abychom ho dosáhli v nebi. Každý den hledejme Boží království a vytvářejme ho všude, kde jsme.

Kdo hledá, najde. Kdyby králové byli zůstali ve svých palácích a nešli by do stáje, nikdy by neuvíděli Krále králů. Která z cest 1 až 7 dovede tři krále k jesličkám?

NEZAPOMEŇ!

TOHO, KDO DARUJE ŽIVOT, SMYSL A CÍL, NAZÝVAJÍ VŠICHNI BOHEM.

(sv. Tomáš Akvinský)

**MODLITBA K NAŠEMU NEBESKÉMU OTCI JE NAŠÍ MODLITBOU,
POKUD SE JI MODLÍME V JEŽÍŠOVĚ JMĚNU.
ZAČŇME TEDY: VE JMĚNU OTCE I SYNA...**

Co nás čeká

V církevním životě

Májové v Dolních Loučkách

Vždy v neděli ve 14:00 a při středeční mši sv. zamyšlení nad bolestmi Panny Marie. Bolestná Matka má co říct každému z nás.

Oslava Božího Těla

Protože nové číslo Zpravodaje vyjde až v červnu, již nyní upozorňuji na slavnost Těla a Krve Páně. Ve čtvrtek 4. června ve Žďarci a v neděli 7. června v Olší a Dolních Loučkách. Půjdeme průvodem s Nejsvětější Svátostí po vesnici!

Ve světském životě

Pouť pro ty, co se starají o kostel

Dá-li dobrý Bůh, tak v pátek 8. května bychom vyrazili na zatím utajované místo na pouť. Jsou zváni především ti, co se starají o kostely v našich farnostech. Volná místa budou nabídnuta potom dalším zájemcům.

Den matek

12. května by po májové bylo na farním dvoře v Dolních Loučkách připraveno setkání pro maminky z našich farností. Přijdou jim zazpívat či zatancovat (možná že obojí) i děti z mateřské školy a nejen ony. Pro každou maminku je připraven i malý dárek ☺.

Pásmo „Popelka nazaretská“

Po májové 24. května v kostele v Dolních Loučkách se s tímto pásmem představí místní chrámový sbor. Naplánujte si na to volno a přijďte podpořit naše zpěváky!

Murphyho zákony: Finanční politika v církvi

Murphyho zákon přerozdělování peněz v církvi:

Na zvony a lepší autíčka vždy bude, i kdyby na chleba nebylo.

Molochův princip:

Biskupství lépe situovaných diecézí uplatňují důslednější politiku odvodů desátků a jiných poplatků od svých podřízených nežli biskupství relativně chudá.

Vysvětlivka prof. Clause pro nedovzdělance:

Ale prosím vás! Kdo umí, umí. Jinak by přece nemohla být lépe situovaná než ta ostatní...

Vysvětlivka důst. pána Pazoubka:

... a neměla by z čeho sloužit a vyživovat bohoslovce a přispívat chudším farnostem na opravy kostelů a rozdávat sociálně slabším jedincům a podporovat kupříkladu Charitu, misie v zemích třetího světa, Likvidaci lepry, válečné uprchlíky, a tak podobně.

Rockefellerův biblický argument:

Vždyť bohatství je známkou Božího požehnání, čtěte Deuteronomium 28.

Námitka ing. Skepsona:

(Sami tomu nevěříte...)

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*